

PRVNÍ KAPITOLA

AČKOLIV SE SEVERNÍ STĚNA ŠKOLNÍ TŘÍDY otevírala do zahrady, převažující letní vítr tam nefoukal a mezi bělostnými pilíři, zdobenými stovkami drobných fresek, se nepohnul ani lísteček. Bylo vedro k zalknutí. Žáci seděli na rákosových rohožích se zkříženými nohama, s hlavami skloněnými jako při modlitbě a se soustředěnými výrazy ve tvářích opisovali úkol. Haka s rukama založenýma na prsou cítil, jak mu víčka klesají pod teplým dechem spánku. Vrhł kradmý pohled na vodní hodiny stojící v rohu třídy. Téměř poledne. Zakašlal a na dva tucty mladých tváří k němu vzhlédlo.

„Jsou již všichni hotovi? Kdo mi přečte dnešní moudrost, hm? Ty, Hapet? User-amone? Nechce se někdo přihlásit dobrovolně?“

V síni panovalo mrtvolné ticho a oči žáků bloudily všude kolem, jen aby na něj někdo nepohlédl zpřímá. Učitel se marně pokoušel navázat alespoň krátký kontakt. „Thutmose, věřím, že máš dnešní úkol již splněn. Vstaň.“

Thutmose, celý nešťastný, vyskočil. Oběma rukama pevně svíral hliněnou destičku a s úzkostí na ni zíral. „Nechceš-li, aby ti... aby ti...“

„Hloupost.“

„Ano, hloupost. Nechceš-li, aby ti hloupost zatemnila cestu... cestu...“

„Cestu pravdy.“

„Ach ano. Cestu pravdy?“ Vrhł na učitele nechápavý pohled a Haka si povzdechl do dlaní.

Bylo jasné, že z Thutmose nikdy nebude osvícený a znalý muž. Neměl ani špetku náklonnosti ke kouzlu slov a posvátnému písmu. Zdálo se, že je spokojený jen tehdy, když může během vyučování snít s otevřenými očima. Haka si dovedl tohohle pacholka spíš představit, jak pochoduje s lukem a šípem nebo třpytivým kopím v čele vojska starých a ostřílených válečníků než jako učence. Chlapec na něj stále hleděl svými velkýma hnědýma očima, s prstem zabodnutým do složitého hieroglyfu. Haka se zamračil a přísně mu přikázal, aby se posadil.

Siptah do Thutmoseho dloubl loktem a zašklebil se na něj. Thutmose zrudl zlostí a sevřel ruce v pěst.

„Tak dobře, snad by mohla Ahmose pokračovat tam, kde Thutmose skončil.“

Ahmose byla o rok mladší než většina chlapců a také jediná dívka ve třídě, ale dlužno říct, že zato byla mnohem učenlivější a vnímavější. Zrovna dokonce pokročila od hliněných tabulek k papyrovým svitkům, a tak s úsměvem vstala a celou moudrost přečetla jedním dechem.

„Nechceš-li, aby ti hloupost zatemnila cestu pravdy, vždy si na ni sviť moudrostí a nikdy nesejdeš z její cesty.“

Vyučování skončilo modlitbou k Amonovi. Když Haka odešel, žáci vstali a propukla vřava.

„Až se vyspím,“ řekla Ahmose Thutmosemu a svinula svou rohožku, „byla bych ráda, kdyby ses šel se mnou projít do chrámu k Amonovu jezeru. Půjdeš?“

„Ne. Dneska musím zase na cvičiště. Učím se teď správně vrhat oštěpem. Bude tam i otec, tak ho nesmím zklamat.“

Šli do rohu místnosti a položili rohože na hromadu k ostatním, Ahmose dala mezitím znamení otrokyni trpělivě čekající u velkého stříbrného džbánu. Žena jim s úklonou podala čerstvě naplněné poháry s chladnou vodou a o krok ustoupila.

Ahmoše zahнала žízeň několika velkými doušky a spokojeně zamaskala. „Výborná vodička. Včera přijela karavana jednoho z núbijských náčelníků s vybranými daněmi pro královskou pokladnici a spolu s nimi také dar pro mého královského otce. Párek nádherných velkých koček. Mají dlouhá pružná těla, vybarvená krásnými skvrnami, a tady,“ poklepala si bříska prstů k vnitřnímu koutku očí, „dvě černé slzy. Zkrátka jsou nádherné. Jsou už ochočené, protože je od kořat vychovávali lidé. Chtěla jsem si je nechat v paláci, ale otec řekl, že je na to zatím brzy a svěřil je na starost kněžím. Tak si je chci prohlédnout aspoň v chrámu.“

„Šel bych rád, Ami. Ale jsem dospívající muž a mám své povinnosti.“

Siptah, který je už chvíli pozoroval, se obrátil do třídy. „Thutmose je zamilovaný do princezny,“ vypískl posměšně. V ten okamžik si uvědomil, jakou udělal chybu. Byl natolik zaujatý jejich rozhovorem, že si nevěšiml, že kromě nich tří a služky je třída už hodnou chvíli prázdná. Ostatní děti se ploužily se služebnými ke svým domovům v paláci. Horko se změnilo v parné dusno a ztěžklý vzduch jako by jim ohýbal hlavy k zemi a budil v nich neodolatelnou touhu po spánku.

Než mohl Siptah uskočit, popadl ho Thutmose za spletenou dětskou kadeř na jinak vyholené hlavě a přitáhl si ho k sobě jako rezník za roh kozu.

„Ty se starej o sebe, usmrkánku, a utíkej domů ke své matce, než ti sní všechny medové koláčky.“ Smýkl se Siptahem tak prudce, že by jistě upadl, kdyby ho nezachytila služebná. Zuřivě ji od sebe odstrčil a vyběhl ven. Jen taktak, že přitom nevrátil do chůvy, která v doprovodu palácového strážce vcházela dovnitř.

Ahmoše objala chůvu kolem krku a ta si ji k sobě přitiskla.

„Vylíj vodu, umyj umyvadlo a zameť podlahu na zítřejší vyučování. Pak můžeš jít odpočívat do své komnaty,“ nařídila chůva otrokyni. Vzala Ahmoše za ruku a vyšly do sluncem zalité zahrady. Následoval je urostlý strážce a Thutmoseho něžný pohled.

Palác tonul v mrtvém, horkém tichu. I ptáci přestali zpívat a s přimhouřenýma očkami odpočívali ve stínu větví. Venku za vysokými zdmi paláce plynula svatá řeka jako tlustý stříbrný had plazící se údolím. V přístavištích kotvily lodě a dole, hluboko pod hladinou, ležely ryby a jako všichni ostatní živí tvorové čekaly, až se přiblíží podvečer. Celý Veset spal jako začarovaný. Hostince byly zavřené, vchody do kamenných obchodů měly stažené rolety a strážci klímbali ve výklencích ochranných zdí šlechtických sídel podél řeky. Na druhém břehu, ve Městě mrtvých, se chrámy matně leskly v mlžném oparu a útesy v dálce za nimi tančily ve stoupajícím horkém vzduchu. Sluneční bárka boha Re doplula do středu nebeské klenby.

Pšenice a ječmen, jetel, len i bavlna už dozrály a čekaly na sklizeň. Nad Egyptem zářila doběla rozžhavená, oslepující svatozář slunečního boha, trvale proudící z bezmračné, sytě modré oblohy. Mocná a neporažitelná.

V obydlí Její Výsosti Ahmose Nefertari se pohnul vzduch. Lapače větru umístěné na střeše dopravovaly dolů každý závan mírně vanoucího větru ze severu a vířily tak horký vzduch. Když Namet se svou svěřenkyní vstoupila do místnosti, obě odpočívající otrokyně vyskočily, poklonily se a chopily se vějířů opřených o zeď. Namet je ignorovala. Když vysvlékala Ahmose z bílého roucha, zavelela a přiběhla další služka s vodou a ručníky. Chůva oplachovala dětské tělíčko, na kterém se začaly objevovat první neklamné známky blížícího se dospívání. „Jak vám to šlo dneska ve škole?“ zeptala se.

„Myslím, že dobře,“ odpovědělo děvče. Bylo ospalé, chladivá voda mu stékala po pažích a kapala na snědé bříško v průzračných perlách. „Ale já nemám školu příliš ráda. Máme stále víc učení a taky pořád čekám, kdy na mě s čím Haka vybafne. A taky mi vadí věčné Siptahovy posměšky. Ale dneska málem dostal od Thutmoseho pár pohlavků,“ zasmála se.

